

Один... два...три дари!

Я дуже радо розповім вам про три "дари від Бога", до яких я була особисто причетна або які я отримала сама. Всі ці дари або ласки здійснилися через чудодійний медалик з поцілунком Богородиці з Гарабандалу.

Оздоровлення Спини

Моє ім'я Марійка і я хочу розповісти про чудесне зцілення, яке Господь здійснив у моєму житті. Влітку 1999 року, я була присутна на Святій Літургії за оздоровлення в катедрі св. Йосафата у Торонто, Канада. Під час цієї Святої Літургії, я просила Бога про вирішення моїх особистих проблем, які переслідували мене досить довго в моєму житті.

На додаток до цього, я також мала біль в спині, який я старалася ігнорувати, але який почав перешкоджувати в моїй роботі фізіотерапевта. Цей біль почався більше як десять років тому назад, але в останні пару років погіршився настільки, що почав шкодити моїй праці. Я пішла на цю Службу Божу, бо я шукала за правдою і хотіла найти спосіб ще більше наблизитися до Ісуса, бо я знала, що це Він є Дорога до Правди.

В ту середу вечером, після Божественної Літургії, коли почалися індивідуальні молитви за оздоровлення, я також стала в чергу з іншими людьми, щоб і за мене помолилися. Тоді я запримітила, що не було кому "ловити" тих осіб, які "падали в Святому Дусі". Я бачила це чимало разів під час таких молитов за оздоровлення. Майже все був хтось, що ловив тих людей що падали й обережно клав їх на долівку. Але цього вечора не було кому помагати д-рові Михайлові, коли він молився над людьми, тримаючи медалик з поцілунком Богородиці з Гарабандалу.

Я підійшла і запропонувала свою допомогу. Я сама була тоді в великому болі, але про це я не дбала, бо були інші, набагато болючіші проблеми у моєму житті. Я зайняла своє місце і справді, багато людей цього вечора, приступивши до молитви й поцілувавши медалик, раптово і несподівано падали на мої руки. Деякі з цих людей падали легко, а деякі були досить тяжкі й падали незгарбно. З найважчими людьми я сильно відчувала біль але я хотіла залишитися там задля Ісуса.

Нарешті підійшла остання особа і тоді настала моя черга. Я підходила раніше цього ж вечора до священника на мирування. А тепер я підійшла до д-ра Михайла на молитву. Поцілувавши медалик, я раптом "впала під силою Святого Духа". Лежачи на підлозі, я негайно відчула, що біль в моїй спині зник. По сьогоднішній день я залишаюся здорова й без болю. Слава Богу! Але ще більшим чудом було те, що я зрозуміла, що Бог дбає про кожного з нас зокрема і зцілює нас від усього того, що потребує оздоровлення, у Свій час і в Свій спосіб.

Продовжуючи відвідувати ці служби за оздоровлення, які включають Божественну Літургію, я усвідомила собі безмірну велич тих дарів, які Господь подає нам - таїнства сповіді та святого причастя, точно так, як говорила Богородиця в Гарабандалі.

Дар таїнства сповіді і можливість залишатися чесним перед Господом через посередництво Його слуги, священника, є найбільшим даром, що Бог нам дав. Ісус каже: "Правда нас звільнить"! Часом правда є дуже болюча, але якщо ми щиро, з цілого серця, шукаємо Христа і правдиво відкриваємо наші

душі перед Ним, Він дійсно нас звільнює.

Гордість, страх, егоїзм і егоцентризм, - це найбільші перешкоди на дорозі до правди. Якщо ми хочемо досягнути правдиве щастя в Господі, нашою першою метою в житті повинен бути Ісус, після чого нам треба ставити других перед себе самих.

Отак, через цю чудову службу за оздоровлення, Бог знову доторкнувся до мене. Він доторкнувся мене через медалик поцілований Його Матінкою Марією. Це було дійсно так, як обіцяла Богородиця в Гарабандалі: *"Через мій поцілунок, Мій Син творитиме багато чудес по цілому світі"*. Дякую Тобі, дорога Матінко Маріє, що я мала нагоду поцілувати Твій медалик. Через нього Твої слова знову здійснилися.

Нирки знову працюють

Друге сцілення, до якого я мала особисте відношення, сталося з моєю братовою, Мартою. Восени, 1999-го року, мене повідомили, що моя сорокалітня братова, яка живе в Британській Колумбії (Канада), поважно захворіла. Вона мала волчанку й склеродерму. Стан її постійно погіршувався, до тієї міри, що вкінці її нирки перестали працювати. Три рази в тиждень їй треба було штучно перечищувати нирки. Більше того, вона опинилася в шпиталі, в палаті критично хворих, де її підключили до респиратора. Лікарі думали, що вона вже довго не проживе.

Всі члени нашої родини почали за неї молитися, просячи Бога за неї й за її сім'ю. Я подзвонила до свого пароха, отця Мирослава, й замовила Святу Літургію за Марту, а Бог так усе влаштував, що того вечора до церкви на Святу Літургію приїхали д-р Михайло й Олена Рожелюки. Коли вони дізналися, яка хвора Марта, д-р Михайло передав мені для неї поблагословлені медалики: [медалик](#) з реліквією з Гарабандалу й пам'ятковий медалик з Риму з беатифікації отця Пія, яка відбулася в травні того ж року. Він сказав мені передати медалики Марті й порадити їй вживати їх щоденно. Так склалося, що моя мама наступного дня мала відлетіти до Британської Колумбії, до Марти. Вона взяла зі собою ці собою ці медалики.

Коли моя мама приїхала до шпиталю, вона відразу почала молитву на вервиці, прикладаючи медалик з Гарабандалу до хворої Марти. У міжчасі, за Марту відправлялося багато Святих Літургій. Пройшло дві години. Пройшло три, потім чотири. Мама не переставала молитися. Наші приятелі також не переставали молитися.

Кілька тижнів пізніше, сталося чудо. Мене нагло заскочила вістка: подзвонила до мене мама, щоби мені сказати, що після деякого часу діалізи на машині, що перечищує нирки, Мартині нирки раптом почали самі з себе працювати! Вони були цілком здорові! Машина вже Марті була непортівна! Лікарі не знали, як це пояснити. Це ж медична неможливість! Боже, дякую Тобі! Дякую Тобі, Ісусе! Дякую Тобі, Мати Маріє!

Марта, моя братова, ще має волчанку, але тепер вона вже повернулася до дому, до своєї родини. Нирки їй даліше нормально працюють. Я з таким захопленням це розповідаю, бо це є справді чудо.

Катерина відгукнулася на покликання

Третій чудесний дар, про який я знаю, що був здійснений через цей медалик, отримала моя приятелька Катерина, яка тепер живе в Україні. Катерина приїхала була до Канади кілька років тому, щоби вчитися іконографії. Цю прецінну науку вона вивчала в отців студитів у монастирі у Вудсток, Онтаріо (Канада). Сам факт, що Катерина вчилася в монастирі, - це вже само собою чудо, тому що вона виростала під комуністичною системою, майже без якоїнебудь релігії.

Ми з Катериною заприятзнилися під час прощі до Святої Землі. Я мала нагоду дізнатися про багато речей, які їй в той час турбували. Вона сильно вірила в Бога й Його любила. Їй розривали два, здається протилежні, рішення: матеріальне утримання її родини і її внутрішнє покликання до монашого стану.

Одного разу, в часі розмови, я запросила її піти зі мною в середу вечором на Службу Божу за оздоровлення до катедри св. Йосафата у Торонті. Вона погодилася. Ми пішли.

Після закінчення Святої Літургії, ми з Катериною стали в чергу до мирування, а тоді до цілування медалика. Вона дуже здивувалася, коли побачила д-ра Михайла й його дружину Олену, бо вона зустрічала їх раніше. Вона підійшла до д-ра Михайла і коли він молився за неї, вона поцілувала його медалик, на якому є поцілунок Матері Божої. Тоді д-р Михайло подарував їй маленький медалик.

Два чи три тижні пізніше, Катерина розказала мені, яка щаслива вона тепер. Вона почала носити медалик на ший. Дорога перед нею тепер стала ясною, прямою, сповненою миром і спокоєм. Вона отримала знак і пішла за своїм покликанням. Півтора місяця пізніше, Катерина рішила повернутися в Україну, де вона вступила в монастир.

Шість місяців тому, я мала нагоду говорити з Катериною по телефону. Вона щойно склала свої перші обіти. Вона була дуже щаслива. Її молитви були вислухані того вечора кілька місяців раніше, через медалик з поцілунком Матері Божої. Вона віднайшла свій життєвий шлях і віддала себе повністю Ісусові.

Оце три випадки про які я знаю, і до яких я мала особисте відношення. Я дякую Богу за Його безмірну любов. Нехай Бог благословить усіх, хто читає це коротке свідчення і надаліше наділює вас своїм світлом і правдою.

В любові Христа,
Марійка К.
Торонто, Канада
4 червня, 2000 р.

